

Бол. № 26.0 101 ОБАЧЕ
(хумористични акростишни
<i>пето-пръстки</i>) – Съкратено!

Христо Мирски Христо Мирски

2025-05-312025-05-31

Contents

101 О_Б_А_Ч_Е_ – Съкратено!

(хумористични акростишни *пето-пръстки*)

Христо Мирски, 2020

..... 2

101 О_Б_А_Ч_Е_ – Съкратено!

(хумористични акростишни *пето-пръстки*)

Христо Мирски, 2020

..... 11

101 О_Б_А_Ч_Е_ — Съкратено!

(хумористични акростишни *пето-пръстки*)

Христо Мирски, 2020

— — —

[**Резюме:** Това е поетична сбирка от 101 nonsens-миниатюри с по пет реда и римуване на първия с последния и после на средните три реда, които аз нарекох *пето-пръстки*, но които освен това са и акростихове и всичките с един и същ вертикален текст ОБАЧЕ. Изхождайки от тази дума е редно да се очакват някои парадоксални или неочаквани изводи, които тук се отнасят основно за демокрацията (моята любима тема като изявен анти-демократ), после за жената и еманципацията, и накрая за живота въобще. Обаче вижте, самото послание, а и вида на римата доведе до твърде дидактично звучене, така че моя съвет към читателите ми е да ... *не я четат*, а да я подминат, така както и основната част от моите творби (които са твърде разумни за съвременния моронизиран читател). Все пак, като се има предвид, че това е хумористична поезия, то аз мисля, че все ще се намери някой по-начетен, та да ме оцени.]

[Идея за **илюстрация** на корицата: Ами, това бая ме затруднява, тъй като книжката е малка и хумористична, но и не съвсем, така че аз ще предложа една идея, но ако някой бъдещ издател намери по-добра, то аз (от оня свят, предполагам) му разрешавам да я смени с неговата. Та аз мисля, че е нужно да има нещо като букетче или съзвездие от неща, които да завършват на буквите "обаче", и реших че най-простото би било това да е някакъв зелен лист от растение, по който се разхождат пет ... калинки, на чиито гръбчета са изписани всяка от буквите. Първата и последната нека бъдат жълти с тъмно-кафяви букви, а средните три да са червени и с черни букви, като плюс това ориентацията на текста да е в общи линии такава, че той да гледа в посока север-североизток, т.е. нагоре, но леко наклонен вдясно (но навярно може и изток-североизток). Е, това като картинка в средата, а отгоре е заглавието и автора и отдолу издателството, предполагам.]

— — — — —

СЪДЪРЖАНИЕ

Предисловие

Епопея ОБАЧЕ

Послесловие

— — — — —

ПРЕДИСЛОВИЕ

Е, Предисловие тук, по принцип, съвсем не е нужно, а още повече Послесловие, но нека нещата вървят в еднакъв стил с предишната книжка “101 ЕГАТИ”, а аз храня надеждата да има поне още една подобна книжка с някакви други 101 петостишия и с друго римуване, така че това става една поредица от хумористични нонсенси (макар и с доста различен характер и рими), и които аз смятам да напиша все през тази 2020 година (като доста плодовита за мен, понеже ми е юбилейна, правя 70 години като жив човек, а като непризнат писател само 30, но пак кръгла цифра). Каква точно ще бъде следващата книжка няма смисъл да ви информирам (такива неща не се правят), но като се има предвид, че аз ги пиша по за около месец, то това не е чудно и да стане.

Римата при тези пето-пръстки (от пета и пръсти, началото и края) е, според вече приетото от мен означение от вида АВВВА, което се оказва доста дидактична форма (понеже аз си експериментирам, след като хората не ме ценят приживе, то поне да си прекарвам интересно времето), което може да видите и на примера на това абстрактно стихче:

Ах, дрън-дрън, дрън-дрън, дрън-дрън, ‘ерина,
Това е много хубав ананас,
Затуй ще го запазим ний за нас,
А ... среден пръст подаваме на вас,
Щот’ злобата ни е умерена.

Тук тройката е в средата а края е просто едно заключение,

без натякване. Е, съдейки по буквите на ОБАЧЕ, тези стихчета лесно се започват (на "о" почват сумата думи), сравнително лесно (но не съвсем) се свършват (защото "е"-то може да е и като съюз а и като начало на дума, но аз гледах, все пак, да няма два поредни стиха с една и съща дума на съответното място), но проблема е в средата, при тройката, която и не е финална (и на нито една от буквите БАЧ няма много думи), така че трябва да остава още нещо за довършване на мисълта. Плюс това аз и този път издържах всичките акростихове да се все с ударение на втората сричка, в който случай има повече думи (струва ми се) отколкото на първата, но това, все пак, малко ограничава, обаче ми се искаше да има един стил на всякъде.

Сега за темите. Ами, това излезе морализаторска книжка, и след като е така, то аз се захванах от самото начало с най-неморалното нещо у нас, връщането към безморалния капитализъм, но не към този, който е сега на Запад, а към този, който е бил на Запад преди около един век, защото ние задраскахме нашия половин век комунизъм, а освен това бяхме и сме с около половин век зад водещите западни страни. И, естествено, за мен е направо *тъпо* да зарежем някакъв морал (защото бил комунистически) и да го сменим с *никакъв* (защото ние не сме религиозна страна, а морала обикновено се носи от религиите), така че нищо не може да ме убеди, че причината за нашето плачевно положение не е преди всичко морална (още повече наред с икономическите причини). Така че аз нямаше как да не започна от това защо сме на куйрука на цяла обединена Европа, докато по-рано това поне не ни личеше. Аз дори мислех да пиша *само* за това, но след като нещата, малко по малко, се изчерпаха то преминах и към други теми.

Понеже, както би трябвало да е ясно, аз пиша тези петопръстни без предварителен план, това са отделни миниатюри; те са свързани в хода на изложението някак-си, предават си топката една на друга, но иначе са отделни (тук нещата не са както при моите "Миронети", където има глави). И при положение, че просто гледам да си изприказвам това, което имам в главата си да изприкажа, то нещата стават така както станат, както позволи вътъка на темата, друг начин няма. Плюс това не забравяйте и силно ограничаващия характер на винаги еднаквия акростих, това е бая трудно, но аз се спасявам с шантавите рими на някои места, които разведряват обстановката, измислям някои думички, добавям някоя чуждица тук-там, ей такива трикове.

Другите теми бяха следващите по важност, а именно еманципацията, която разби семействата (освен в някои източни и религиозни страни, където за сметка на това продължават да се плодят като зайци), и за редица неправилно разбрани

(неволно или преднамерено) въпроси за женския индивид като такъв, защото той *не* е и никога няма да бъде равен на мъжкия, това е очевидно, той е различен, и трябва да остане такъв (а не обратното). Така че и тук аз поработих известно време, изложих мои идеи от предишни прозаични произведения, но и с тази тема приключих. Е, ами тогава взех следващата добра тема, живота въобще, и отразих в силно конспектиран вид някои изключително важни моменти, които продължават да бъдат неправилно разбирани, от всички, и по целия свят (може би за да ни е интересен живота, т.е. да се залъгваме с нещо защото правдата за посредствените личности не е интересна, те предпочитат лъжата или заблудата, ескейпизма от този свят). Но и с това се справих, и съм *доволен* от себе си, просто не виждам какво повече може да желае човек на моето място.

И аз отново бързах, понеже щом нещо е трудно то трябва да се свърши бързо, иначе човек ще се отчае. Но пък, от друга страна, какво значи бързо, средно две седмици за 100 пето-стишия прави по около 7 такива на ден, 30-тина реда, не е кой знае колко много (на мен ми се е случвало да надхвърлям 50-тина реда дневно). Изобщо, господа, от позицията на моите десетки хиляди стихотворни редове (поне на български и руски) аз мога да ви кажа, че проблемът е основно в *темите*, не толкова в римите; ако човек си “набие ръката” (според руснаците) 4-5 години в писане на стихове, то той започва да улавя римите от въздуха, но виж, как да ги обвърже, за какво да пише, е истинския проблем.

Ами това е, за мен ОБАЧЕ-то свърши, но за вас то сега започва, постарайте се да го разберете, защото ако не постъпвате както трябва, което всички хора и *правят*, те непрекъснато грешат, в това отношение аз съм напълно съгласен с всичките религии, то тогава просто ще има нови кръвопролития, щом без екшън толкова не можем да се научим да живеем разумно. Така че: избора е ваш, господа, или постъпвате както трябва, или ... чакате живота да ви научи да го правите, чакате, един вид, божието възмездие! Както, само за да дам пример, ни сполетя и този Корона-вирус, защото, очевидно, че света съвсем не бе необходимо да е чак толкова отворен, съвсем никаква нужда няма да летим от един континент в друг и после в трети когато това ни хрумне, само защото вече можем да си го позволим. Имам предвид, че всички епидемии възникват при събиране на много хора (или животни) на едно място, а ние направихме целия свят *едно* място. И сега започваме насилствено да се ограничаваме. Аналогични случаи се наблюдават при болестите на организма, където те, в по-голямата част са резултат от неправилен начин на живот, но на нас не ни пука от това, а правим това, което ни се иска и можем да направим, докато

дойде време да си плащаме за това. И тъй нататък, но аз спирам до тук, обаче помнете, че накрая, след цялата епопея, ви чака и Послесловие, за симетрия.

06, 2020 (“коронната” година), София, България

— — — — —

ЕПОПЕЯ О_Б_А_Ч_Е_

* * *

О_баче аз съм търсец индивид.
Б_лестя със стих до пето-пръстка сведен.
А_ще рече туй, първи ред с последен
Ч_етално стягат терца, и се гледа
Е_снафският живот да е разбит.

* * *

О_ставиш ли се лесно да те влачи
Б_езспирно ширпотреба кат’ треска,
А_къла вземайки ти с чудеса,
Ч_евръсто ще изчезнеш ти без знак,
Е_два ли видим сред тълпа зяпачи.

* * *

О_холният живот, той твърде често
Б_олнави прави ни, щот’ ни разглезва,
А_ми тъй устойчивостта изчезва,
Ч_овек, ако е с ум, той му *изплезва*
Е_зик кат’ мен, но аз съм друго тѐсто.

* * *

О_братното’й умереност във всичко.
Б_аш туй, обаче, трудно е за нас.
А_виж, да караме на пълна газ,
Ч_удаци, докат’ догорим кат’ фас,
Е_й туй се прави сякаш и самичко.

* * *

О_ттук и болестите всички наши,
Б_елязани със вечно престараване,
А_пък живота считаме наддаване;
Ч_ак като остареем помъдряваме —

Е_, 'ко не сме с глави кат' алабаши.

* * *

О_бичае да гоним висини,
Б_ез да съзнаваме, че стигнем ли върхът,
А_втоматично, сал *надолу* има път —
Ч_е толкоз' надалеч не стига ни умът.
Е_, но пък после чакат ни злини.

* * *

О_ткрий ли ти се, все пак, път нагоре,
Б_езспорно драпай, ала имай и наум:
А_паш мож' да ти тегли някъде куршум,
Ч_укарите отбягвай, по широкий друм,
Е_моциите подтискай, 'га се бориш!

* * *

О_бикновеният не се катери.
Б_езсмислено е често туй за него,
А_и какво чак толкоз в него его?
Ч_ак кой е по-нагоре се натеза,
Е_нергия за туй ако намери.

* * *

О_брат сред хората у нас настъпи,
Б_орбата е сега да оцелеят,
А_фишно със банкноти да си веят,
Ч_рез някаква измама да успеят
Е_кспресно, даже и ако са тъпи.

* * *

О_, туй не е тъй лошо, то е трудно.
Б_унаци толкоз често се не срещат,
А_мбициите лични с нож посрещат,
Ч_иляците се бързичко усещат;
Е_дин на сто ако успей е чудно.

И т.н. ...

* * *

О_баче, люде, толкоз стига, а?
Б_ая озорих се с таз' епопея,
А_ми цял, бутнах, *катехизис* в нея,
Ч_е 'ко-н' съм аз, то кой да ви огрее?
Е_, сбогом, и дерзайте, умнат'а!

[точно 101 ОБАЧЕ пето-пръстки]

— — — — —

ПОСЛЕСЛОВИЕ

Тук се оказва нужно да дам някои пояснителни бележки за редица тези, които използвам тук, но изобщо не обяснявам, считам, че те са ясни (защото на мене са ми ясни), но те са толкова много, че аз ... *нямam намерение* да вниквам в никакви подробности, мога да кажа само някои общи приказки, и къде да търсите обяснения. Като че ли по-лесното е къде, и това е *цялата* моя прозаична публицистика, като се започне с Комунизма ми, и се свърши с последното за момента (8-мо) Социално есе, а че и сумата други материали писани в последните пет години под друг псевдоним, който аз няма да укажа, естествено. Така е, не ви будалкам, понеже аз не мога да преразказвам стотици (ако не и хиляди) страници от моите творби.

Но, *нейсе*, понеже тук говоря основно за демокрацията, жената, и живота, то може би на първо време стигат следните неща: Циничните есета, Социалните есета (поне тези за демокрацията, жената, социалните злини, и неумението ни да рушим), и основна част от огромната ми книга с публицистични статии наречена "И таз добра!" (по-специално материалите за: демокрацията, здравия разум, умерения комунизъм, социалното министерство, 100 години по-късно, политическите партии, и още нещо, сигурно). С което не искам да кажа, че всички мои идеи са неповторими, и няма да ги намерите никъде другаде, напротив, аз съм стигнал до тях не само на базата на мои лични разсъждения, а и заимствайки много неща от разни места (стъпвайки на гърбовете на гиганти, както се казва), но те във всички случаи са уникални и различни от масово излаганите, по простата причина, че аз *не* се нагаждам към читателите, не ги търси или коткам или будалкам и прочее, а разсъждавам трезво и обективно търсейки истината, такава каквото мога да постигна, стига тя да обяснява добре съответните социални феномени.

Сега малко по-конкретно, първо за демокрацията. Ами, с две думи, тя е просто едно будалкане, *на хората, от хората, в името на хората*, според една брилянтна мисъл на Оскар Уайлд, само дето в оригинала е използвана думата bludgeoning, която по същество значи налагане с тояга! Тя е изгодна на силните, и не само че е алтернатива на диктата отгоре, но е и добра предимно

за силните (хора или държави), защото чрез нея те най-лесно могат да докажат *своето превъзходство*, но тя *не е* изгодна за слабите, особено държави, особено чак като нашата. Ако това не беше така хората нямаше да измислят нито комунизма, нито фашизма, нито пък щеше да ги има двете световни войни, защото до крайности се стига само след като средните мерки и решения не дадат нужния резултат. Просто седнете удобно, вземете едно моливче, бая *тъпо* подострено, и си почешете с него главата — аз мисля че в едно поне половината от случаите ще изчешете някоя подобна мисъл и ще разберете че съм прав. И изобщо, ако хуманното решение се състои само в използване на *заблуда вместо принуда*, то това говори много зле за всичките “хумани” по света; правилното е по малко и от двете, като за по-умните стига и малко принуда (а ако са достатъчно умни може и без заблуда), но за по-глупавите, каквито са едно 90 % от хората, за съжаление, трябва едно фифти-фифти на заблудата и принудата, това е положението, госпожи и господа! Така че аз отричам демокрацията по принцип, като доста *тъпо* решение, но щом тя се харесва на масите, то хак им е, разбира се.

После за жените, ами там всичко е ясно, и аз мисля, че те самите, малко по малко, ще стигнат до извода, че поне в днешно време никой не се мъчи да ги подтиска или поробва, а само да намери правилното място на жената. Защото в обществото тя не само че е равна с мъжа (от цял един век, комай, а в някои страни и от по-рано), но е по-добра, по-за предпочитане от него, все по-малко стават професиите където е нужен тежък физически труд, а все повече стават тези, които са монотонни и неприятни, така че работещите мъже навярно ще вземат да намаляват процентно по сравнение с жените. От друга страна, обаче, работата си е работа, секса си е секс, но семейства все още са *нужни*, ако не искаме да стигнем до Платоновата република (което е съвсем допустим изход), или до пълно изключване на мъжа от грижи за потомството (както е в света на животните, и накъдето, май, сме тръгнали), но ако семейства някъде останат, то там *мъжете* трябва да са тези, които да *командуват*, понеже жените, чисто и просто, са твърде емоционални, и не могат да вземат правилни решения когато става дума за тях или децата им; но демократично гласуване при две страни само, очевидно, се изключва (защото точно в половината от случаите то няма да може да вземе решение, а в другата половина е все едно кой командува, защото страните са на едно мнение). Но управлението има две страни, стратегия и тактика, така че при правилна постановка на нещата съвсем не е необходимо да възникват антагонистични противоречия.

И накрая за живота. Ами тук нещата са не толкова трудни, колкото неясни, никой не може да каже защо трябва да има

по-голяма локална организация и по-малко глобален хаос, или дори обратното, както и каква е ползата от организираната материя, след като, в крайна сметка, не само Слънцето ни ще угасне някога, но и Вселената трябва да се очаква да започне някога да се свива, а и, Господи: какво значи милиони години *непрекъснат подем*, а? Това е умо-непостижимо. Ама пък падение, след като сме достигнали до самолетите, ракетите, телевизията, клетъчните телефони, мутантните храни, и прочее и прочее, изглежда нещо невероятно пагубно. И тъй нататък. Но поне това е ясно (най-малкото на мен), че нашия свят, наистина, нито е свършен или завършен или перфектен (както твърди християнството), нито е постоянен и неизменен, било то в пространството, но най-вече във времето (и, следователно, просто не може да има най-добро решение веднъж за винаги, всичко се променя много бързо), нито пък е достатъчно изолиран, та човек да вземе и да го изучи по-добре, не, той е обвързан с безкраен брой диалектически връзки (която наука ние зарязахме, защото била комунистическа, но тя не е, тя е много древна, само че не е наука, а преди всичко *мироглед*, тя борави само с *качествени* категории). Е, аз лично считам, че в това отношение западната цивилизация просто "сдава багажа", тя изобщо не мисли за човека, душата, щастието, умереността, и прочее, не, тя се базира само на парата и лъжата, а това са очевидно неморални категории!

Ами това е, май че отдавна е време да приключвам. Аз се опитам за пореден път да доставя малко удоволствие на хора като мен самия, т.е. на такива които търсят смешните моменти в живота, но не губят чувство за реалност, не се смеят просто заради смеха, а за разтуха, за почивка, за да постигнат някои парадокси, и прочее. Иначе казано това беше една *философска* стихосбирка, но с по-голям акцент на римите, и ненужно голям на самото акростишно послание, така че на места изглежда несериозна и малко налудничавата, но пък лудостта е част от живота ни, тя е нужна, иначе няма да я има, и в епохата на края на един социален ред би трябвало да е добре посрещана, ако съблюдава някаква среда и не избива на простащина (но тя при мен просто няма база за поява).

Е, това е вече края, обаче очаквайте още подобни книжки в смисъл на хумористични петостишия, но иначе с различен характер, както и с различно ниво на цинизъм или оглупяване в тях.

— — — — —

К Р А Й на книгата

Сконвертировано и публикувано на <http://SamoLit.com/>

101 О_Б_А_Ч_Е_ — Съкратено!

(хумористични акростишни *пето-пръстки*)

Христо Мирски, 2020

— — —

[**Резюме:** Това е поетична сбирка от 101 нонсенс-миниатюри с по пет реда и римуване на първия с последния и после на средните три реда, които аз нарекох *пето-пръстки*, но които освен това са и акростихове и всичките с един и същ вертикален текст ОБАЧЕ. Изхождайки от тази дума е редно да се очакват някои парадоксални или неочаквани изводи, които тук се отнасят основно за демокрацията (моята любима тема като изявен анти-демократ), после за жената и еманципацията, и накрая за живота въобще. Обаче вижте, самото послание, а и вида на римата доведе до твърде дидактично звучене, така че моя съвет към читателите ми е да ... *не я четат*, а да я подминат, така както и основната част от моите творби (които са твърде разумни за съвременния моронизиран читател). Все пак, като се има предвид, че това е хумористична поезия, то аз мисля, че все ще се намери някой по-начетен, та да ме оцени.]

[Идея за **илюстрация** на корицата: Ами, това бая ме затруднява, тъй като книжката е малка и хумористична, но и не съвсем, така че аз ще предложа една идея, но ако някой бъдещ

издател намери по-добра, то аз (от оня свят, предполагам) му разрешавам да я смени с неговата. Та аз мисля, че е нужно да има нещо като букетче или съзвездие от неща, които да завършват на буквите “обаче”, и реших че най-простото би било това да е някакъв зелен лист от растение, по който се разхождат пет ... калинки, на чиито гръбчета са изписани всяка от буквите. Първата и последната нека бъдат жълти с тъмно-кафяви букви, а средните три да са червени и с черни букви, като плюс това ориентацията на текста да е в общи линии такава, че той да гледа в посока север-североизток, т.е. нагоре, но леко наклонен вдясно (но навярно може и изток-североизток). Е, това като картинка в средата, а отгоре е заглавието и автора и отдолу издателството, предполагам.]

— — — — —

СЪДЪРЖАНИЕ

Предисловие

Епопея ОБАЧЕ

Послесловие

— — — — —

ПРЕДИСЛОВИЕ

Е, Предисловие тук, по принцип, съвсем не е нужно, а още повече Послесловие, но нека нещата вървят в еднакъв стил с предишната книжка “101 ЕГАТИ”, а аз храня надеждата да има поне още една подобна книжка с някакви други 101 петостишия и с друго римуване, така че това става една поредица от хумористични нонсенси (макар и с доста различен характер и рими), и които аз смятам да напиша все през тази 2020 година (като доста плодовита за мен, понеже ми е юбилейна, правя 70 години като жив човек, а като непризнат писател само 30, но пак кръгла цифра). Каква точно ще бъде следващата книжка няма смисъл да ви информирам (такива неща не се правят), но като се има предвид, че аз ги пиша по за около месец, то това не е чудно и да стане.

Римата при тези пето-пръстки (от пета и пръсти, началото

и края) е, според вече приетото от мен означение от вида АВВВА, което се оказа доста дидактична форма (понеже аз си експериментирам, след като хората не ме ценят приживе, то поне да си прекарвам интересно времето), което може да видите и на примера на това абстрактно стихче:

Ах, дрън-дрън, дрън-дрън, дрън-дрън, 'ерина,
Това е много хубав ананас,
Затуй ще го запазим ний за нас,
А ... среден пръст подаваме на вас,
Щот' злобата ни е умерена.

Тук тройката е в средата а края е просто едно заключение, без натякване. Е, съдейки по буквите на ОБАЧЕ, тези стихчета лесно се започват (на "о" почват сумата думи), сравнително лесно (но не съвсем) се свършват (защото "е"-то може да е и като съюз а и като начало на дума, но аз гледах, все пак, да няма два поредни стиха с една и съща дума на съответното място), но проблема е в средата, при тройката, която и не е финална (и на нито една от буквите БАЧ няма много думи), така че трябва да остава още нещо за довършване на мисълта. Плюс това аз и този път издържах всичките акростихове да се все с ударение на втората сричка, в който случай има повече думи (струва ми се) отколкото на първата, но това, все пак, малко ограничава, обаче ми се искаше да има един стил на всякъде.

Сега за темите. Ами, това излезе морализаторска книжка, и след като е така, то аз се захванах от самото начало с най-неморалното нещо у нас, връщането към безморалния капитализъм, но не към този, който е сега на Запад, а към този, който е бил на Запад преди около един век, защото ние задраскахме нашия половин век комунизъм, а освен това бяхме и сме с около половин век зад водещите западни страни. И, естествено, за мен е направо *тъпо* да зарежем някакъв морал (защото бил комунистически) и да го сменим с *никакъв* (защото ние не сме религиозна страна, а морала обикновено се носи от религиите), така че нищо не може да ме убеди, че причината за нашето плачевно положение не е преди всичко морална (още повече наред с икономическите причини). Така че аз нямаше как да не започна от това защо сме на куйрука на цяла обединена Европа, докато по-рано това поне не ни личеше. Аз дори мислех да пиша *само* за това, но след като нещата, малко по малко, се изчерпаха то преминах и към други теми.

Понеже, както би трябвало да е ясно, аз пиша тези петопръстки *без* предварителен план, това са отделни миниатюри; те са свързани в хода на изложението някак-си, предават си топката една на друга, но иначе са отделни (тук нещата не

са както при моите “Миронети”, където има глави). И при положение, че просто гледам да си изприказвам това, което имам в главата си да изприкажа, то нещата стават така както станат, както позволи вътъка на темата, друг начин няма. Плюс това не забравяйте и силно ограничаващия характер на винаги еднакъвия акростих, това е бая трудно, но аз се спасявам с шантавите рими на някои места, които разведряват обстановката, измислям някои думички, добавям някоя чуждица тук-там, ей такива трикове.

Другите теми бяха следващите по важност, а именно еманципацията, която разби семействата (освен в някои източни и религиозни страни, където за сметка на това продължават да се плодят като зайци), и за редица неправилно разбрани (неволно или преднамерено) въпроси за женския индивид като такъв, защото той *не* е и никога няма да бъде равен на мъжкия, това е очевидно, той е различен, и трябва да остане такъв (а не обратното). Така че и тук аз поработих известно време, изложих мои идеи от предишни прозаични произведения, но и с тази тема приключих. Е, ами тогава взех следващата добра тема, живота въобще, и отразих в силно конспектиран вид някои изключително важни моменти, които продължават да бъдат неправилно разбирани, от всички, и по целия свят (може би за да ни е интересен живота, т.е. да се залъгваме с нещо защото правдата за посредствените личности не е интересна, те предпочитат лъжата или заблудата, ескейпизма от този свят). Но и с това се справих, и съм *доволен* от себе си, просто не виждам какво повече може да желае човек на моето място.

И аз отново бързах, понеже щом нещо е трудно то трябва да се свърши бързо, иначе човек ще се отчае. Но пък, от друга страна, какво значи бързо, средно две седмици за 100 пето-стишия прави по около 7 такива на ден, 30-тина реда, не е кой знае колко много (на мен ми се е случвало да надхвърлям 50-тина реда дневно). Изобщо, господа, от позицията на моите десетки хиляди стихотворни редове (поне на български и руски) аз мога да ви кажа, че проблемът е основно в *темите*, не толкова в римите; ако човек си “набие ръката” (според руснаците) 4-5 години в писане на стихове, то той започва да улавя римите от въздуха, но виж, как да ги обвърже, за какво да пише, е истинския проблем.

Ами това е, за мен ОБАЧЕ-то свърши, но за вас то сега започва, постарайте се да го разберете, защото ако не постъпвате както трябва, което всички хора и *правят*, те непрекъснато грешат, в това отношение аз съм напълно съгласен с всичките религии, то тогава просто ще има нови кръвопролития, щом без екшън толкова не можем да се научим да живеем разумно. Така че: избора е ваш, господа, или постъпвате както трябва, или ...

чакате живота да ви научи да го правите, чакате, един вид, божието възмездие! Както, само за да дам пример, ни сполетя и този Корона-вирус, защото, очевидно, че света съвсем не бе необходимо да е чак толкова отворен, съвсем никаква нужда няма да летим от един континент в друг и после в трети когато това ни хрумне, само защото вече можем да си го позволим. Имам предвид, че всички епидемии възникват при събиране на много хора (или животни) на едно място, а ние направихме целия свят едно място. И сега започваме насилствено да се ограничаваме. Аналогични случаи се наблюдават при болестите на организма, където те, в по-голямата част са резултат от неправилен начин на живот, но на нас не ни пука от това, а правим това, което ни се иска и можем да направим, докато дойде време да си плащаме за това. И тъй нататък, но аз спирам до тук, обаче помнете, че накрая, след цялата епопея, ви чака и Послесловие, за симетрия.

06, 2020 (“коронната” година), София, България

— — — — —

ЕПОПЕЯ О_Б_А_Ч_Е_

* * *

О_баче аз съм търсещ индивид.
Б_лестя със стих до пето-пръстка сведен.
А_ще рече туй, първи ред с последен
Ч_етално стягат терца, и се гледа
Е_снафският живот да е разбит.

* * *

О_ставиш ли се лесно да те влачи
Б_езспирно ширпотреба кат’ треска,
А_къла вземайки ти с чудеса,
Ч_евръсто ще изчезнеш ти без знак,
Е_два ли видим сред тълпа зяпачи.

* * *

О_холният живот, той твърде често
Б_олнави прави ни, щот’ ни разглезва,
А_ми тъй устойчивостта изчезва,
Ч_овек, ако е с ум, той му *изплезва*
Е_зик кат’ мен, но аз съм друго тѐсто.

* * *

О_братното'й умереност във всичко.
Б_аш туй, обаче, трудно е за нас.
А_виж, да караме на пълна газ,
Ч_удаци, докат' догорим кат' фас,
Е_й туй се прави сякаш и самичко.

* * *

О_ттук и болестите всички наши,
Б_елязани със вечно престараване,
А_пък живота считаме наддаване;
Ч_ак като остареем помъдряваме —
Е_, 'ко не сме с глави кат' алабаши.

* * *

О_бичаме да гоним висини,
Б_ез да съзнаваме, че стигнем ли върхът,
А_втоматично, сал *надолу* има път —
Ч_е толкоз' надалеч не стига ни умът.
Е_, но пък после чакат ни злини.

* * *

О_ткрий ли ти се, все пак, път нагоре,
Б_езспорно драпай, ала имай и наум:
А_паш мож' да ти тегли някъде куршум,
Ч_укарите отбягвай, по широкият друм,
Е_моцийте подтискай, 'га се бориш!

* * *

О_бикновеният не се катери.
Б_езсмислено е често туй за него,
А_и какво чак толкоз в него его?
Ч_ак кой е по-нагоре се натеза,
Е_нергия за туй ако намери.

* * *

О_брат сред хората у нас настъпи,
Б_орбата е сега да оцелеят,
А_фишно със банкноти да си веят,
Ч_рез някаква измама да успеят
Е_кспресно, даже и ако са тъпи.

* * *

О_, туй не е тъй лошо, то е трудно.
Б_унаци толкоз често се не срещат,

А_мбициите лични с нож посрещат,
Ч_иляците се бързичко усещат;
Е_дин на сто ако успееш е чудно.

И т.н. ...

* * *

О_баче, люде, толкоз стига, а?
Б_ая озорих се с таз' епопея,
А_ми цял, бутнах, катехизис в нея,
Ч_е 'ко-н' съм аз, то кой да ви огрее?
Е_, сбогом, и дерзайте, умнат'а!

[точно 101 ОБАЧЕ пето-пръстки]

— — — — —

ПОСЛЕСЛОВИЕ

Тук се оказва нужно да дам някои пояснителни бележки за редица тези, които използвам тук, но изобщо не обяснявам, считам, че те са ясни (защото на мене са ми ясни), но те са толкова много, че аз ... *нямам намерение* да вниквам в никакви подробности, мога да кажа само някои общи приказки, и къде да търсите обяснения. Като че ли по-лесното е къде, и това е *цялата* моя прозаична публицистика, като се започне с Комунизма ми, и се свърши с последното за момента (8-мо) Социално есе, а че и сумата други материали писани в последните пет години под друг псевдоним, който аз няма да укажа, естествено. Така е, не ви будалкам, понеже аз не мога да преразказвам стотици (ако не и хиляди) страници от моите творби.

Но, нейсе, понеже тук говоря основно за демокрацията, жената, и живота, то може би на първо време стигат следните неща: Циничните есета, Социалните есета (поне тези за демокрацията, жената, социалните злини, и неумението ни да рушим), и основна част от огромната ми книга с публицистични статии наречена "И таз добра!" (по-специално материалите за: демокрацията, здравия разум, умерения комунизъм, социалното министерство, 100 години по-късно, политическите партии, и още нещо, сигурно). С което не искам да кажа, че всички мои идеи са неповторими, и няма да ги намерите никъде другаде, напротив, аз съм стигнал до тях не само на базата на мои лични разсъждения, а и заимствайки много неща от разни места

(стъпвайки на гърбовете на гиганти, както се казва), но те във всички случаи са уникални и различни от масово излаганите, по простата причина, че аз *не* се нагаждам към читателите, не ги търси или коткам или будалкам и прочее, а разсъждавам трезво и обективно търсейки истината, такава каквото мога да постигна, стига тя да обяснява добре съответните социални феномени.

Сега малко по-конкретно, първо за демокрацията. Ами, с две думи, тя е просто едно будалкане, *на хората, от хората, в името на хората*, според една брилянтна мисъл на Оскар Уайлд, само дете в оригинала е използвана думата bludgeoning, която по същество значи налагане с тояга! Тя е изгодна на силните, и не само че е алтернатива на диктата отгоре, но е и добра предимно за силните (хора или държави), защото чрез нея те най-лесно могат да докажат *своето превъзходство*, но тя *не* е изгодна за слабите, особено държави, особено чак като нашата. Ако това не беше така хората нямаше да измислят нито комунизма, нито фашизма, нито пък щеше да ги има двете световни войни, защото до крайности се стига само след като средните мерки и решения не дадат нужния резултат. Просто седнете удобно, вземете едно моливче, бая *тъпо* подострено, и си почешете с него главата — аз мисля че в едно поне половината от случаите ще изчешете някоя подобна мисъл и ще разберете че съм прав. И изобщо, ако хуманното решение се състои само в използване на *заблуда вместо принуда*, то това говори много зле за всичките “хумани” по света; правилното е по малко и от двете, като за по-умните стига и малко принуда (а ако са достатъчно умни може и без заблуда), но за по-глупавите, каквито са едно 90 % от хората, за съжаление, трябва едно фифти-фифти на заблудата и принудата, това е положението, госпожи и господа! Така че аз отричам демокрацията по принцип, като доста *тъпо* решение, но щом тя се харесва на масите, то хак им е, разбира се.

После за жените, ами там всичко е ясно, и аз мисля, че те самите, малко по малко, ще стигнат до извода, че поне в днешно време никой не се мъчи да ги подтиска или поробва, а само да намери правилното място на жената. Защото в обществото тя не само че е равна с мъжа (от цял един век, комай, а в някои страни и от по-рано), но е по-добра, пд за предпочитане от него, все по-малко стават професиите където е нужен тежък физически труд, а все повече стават тези, които са монотонни и неприятни, така че работещите мъже навярно ще вземат да намаляват процентно по сравнение с жените. От друга страна, обаче, работата си е работа, секса си е секс, но семейства все още са *нужни*, ако не искаме да стигнем до Платоновата република (което е съвсем допустим изход), или до пълно изключване на мъжа от грижи за потомството (както

е в света на животните, и накъдето, май, сме тръгнали), но ако семейства някъде останат, то там мъжете трябва да са тези, които да *командуват*, понеже жените, чисто и просто, са твърде емоционални, и не могат да вземат правилни решения когато става дума за тях или децата им; но демократично гласуване при две страни само, очевидно, се изключва (защото точно в половината от случаите то няма да може да вземе решение, а в другата половина е все едно кой командува, защото страните са на едно мнение). Но управлението има две страни, стратегия и тактика, така че при правилна постановка на нещата съвсем не е необходимо да възникват антагонистични противоречия.

И накрая за живота. Ами тук нещата са не толкова трудни, колкото неясни, никой не може да каже защо трябва да има по-голяма локална организация и по-малко глобален хаос, или дори обратното, както и каква е ползата от организираната материя, след като, в крайна сметка, не само Слънцето ни ще угасне някога, но и Вселената трябва да се очаква да започне някога да се свива, а и, Господи: какво значи милиони години *непрекъснат подем*, а? Това е умо-непостижимо. Ама пък падение, след като сме достигнали до самолетите, ракетите, телевизията, клетъчните телефони, мутантните храни, и прочее и прочее, изглежда нещо невероятно пагубно. И тъй нататък. Но поне това е ясно (най-малкото на мен), че нашия свят, наистина, нито е свършен или завършен или перфектен (както твърди християнството), нито е постоянен и неизменен, било то в пространството, но най-вече във времето (и, следователно, просто не може да има най-добро решение веднъж за винаги, всичко се променя много бързо), нито пък е достатъчно изолиран, та човек да вземе и да го изучи по-добре, не, той е обвързан с безкраен брой диалектически връзки (която наука ние зарязахме, защото била комунистическа, но тя *не е*, тя е много древна, само че не е наука, а преди всичко *мироглед*, тя борави само с *качествени* категории). Е, аз лично считам, че в това отношение западната цивилизация просто "сдава багажа", тя изобщо не мисли за човека, душата, щастieto, умереността, и прочее, не, тя се базира само на парата и лъжата, а това са очевидно неморални категории!

Ами това е, май че отдавна е време да приключвам. Аз се опитам за пореден път да доставя малко удоволствие на хора като мен самия, т.е. на такива които търсят смешните моменти в живота, но не губят чувство за реалност, не се смеят просто заради смеха, а за разтуха, за почивка, за да постигнат някои парадокси, и прочее. Иначе казано това беше една *философска* стихосбирка, но с по-голям акцент на римите, и ненужно голям на самото акростишно послание, така че на места изглежда несериозна и малко налудничавя, но пък лудостта е част от

живота ни, тя е нужна, иначе няма да я има, и в епохата на края на един социален ред би трябвало да е добре посрещана, ако съблюдава някаква среда и не избива на простащина (но тя при мен просто няма база за поява).

Е, това е вече края, обаче очаквайте още подобни книжки в смисъл на хумористични петостишия, но иначе с различен характер, както и с различно ниво на цинизъм или оглупяване в тях.

— — — — —

К Р А Й на книгата

Сконвертировано и публикувано на <http://SamoLit.com/>

Сконвертировано и публикувано на <https://SamoLit.com/>